

Oğlan ve Orman Perisi

Jane MEADOW

Oğlan ve Orman Perisi

Jane MEADOW

Yağmurdan sonraki parlak bir sabah, Sam adında bir oğlan hardal sarısı yağmurluğunu ve yeşil lastik çizmelerini giydi. Evinin yakınındaki ormanı keşfetmeyi çok severdi; orada uzun ağaçlardan sular damlar, kuşlar öterdi. Bez çantası zıplayarak yanında, yumuşak ve yosunlu patikaya adım attı, maceraya hazır. Orman taze ve yeşil kokuyordu, minik seslerle doluydu.

Sam, çiy gibi parıldayan minik ayak izlerini takip etti. İzler, içinde yumuşak bir ışığın titrediği oyuk bir kütüğe götürdü. İçeri baktığında, çay fincanından büyük olmayan minik bir yaratık gördü. Soluk yeşilimsi bir teni, yosun yeşili tutam tutam saçları ve ona göz kırpan büyük kehribar gözleri vardı. Küçük peri, sonbahar kırmızısı ve altın renginde bir yaprak tunik, örgülü ottan bir kemer ve meşe palamudu kabuğundan bir şapka giyyordu.

“Merhaba,” dedi peri, hışırdayan yapraklar gibi bir sesle. “Ben Pip, orman hayvanlarının koruyucusuyum.” Sam’in ela gözleri kocaman açıldı ve çilli yüzünde dişleri aralık bir gülümseme belirdi. Pip, büyük küçük her canlıya göz kulak olduğunu anlattı. Sam içinde sıcak bir parıltı hissetti. Hemen arkadaş olacaklarını biliyordu.

Pip, Sam'i devrilmiş bir yuvaya götürürken minik kanatları titredi. "Kirpi Mabel fırtınada evini kaybetti," dedi. Kırık uçlu dikenleri ve patisinde küçük bir sargı bezi olan yuvarlak kirpi Mabel, utangaç bir şekilde dışarı baktı. Yürüme değneği gibi minik bir dal taşıyordu. "Yardım edebilir misin?" diye sordu Pip. Sam başını salladı, üzerine düşeni yapmaya hazırdı.

Sam devrilmiş dalları nazıkçe kaldırırken Pip minik gücüyle yaprakları yerlerine itti. Mabel'in yuvasını yumuşak yosun ve dallarla yeniden yaptılar. Mabel'in koyu gözleri parladı ve seğiren burnu sevinçle kıpırdadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Sam gurur duydu. Küçük kirpi, yeni sıcacık evine koştu, dal değneği mutlulukla tıkırdıyordu.

Sonra Pip, Ollie adlı baykuşun yuvasının düştüğü uzun bir meşe ağacını işaret etti. Ollie, krem beyazı kalp şeklinde yüzü ve altın kahverengi tüyleri olan genç bir peçeli baykuştı. Büyük siyah gözleri üzgün görünüyordu. “Yuvam düştü,” diye yumuşakça öttü. “Onarabilir misin?” Sam yukarı baktı. Yuva yüksekti ama yeni arkadaşına yardım etmeye kararlıydı.

Sam meşe ağacına dikkatlice tırmandı, yeşil çizmeleri sağlam dalları buldu. Pip kollarında minik dallar taşıyarak yanında uçtu. Birlikte yumuşak otlardan ve sağlam çubuklardan yeni bir yuva ördüler. Ollie yuvarlak gözlerle izledi. Yuva hazır olduğunda Sam, onarımı işaretlemek için Ollie'nin bacağına küçük mavi bir kurdele bağladı. Ollie sevinçle öttü ve yeni evine kanat çırpı.

Çalışırlarken Sam daha fazla hasarlı barınak fark etti: bir tavşan yuvası, bir fare yuvası, bir sincap yuvası. Pip'in kehribar gözleri endişeli görünüyordu. "Fırtına çok güçlüydü," dedi. "Birçok küçük evin onarılması gerekiyor." Sam çantasını sıkıca tuttu ve gülümsedi. "O zaman hepsini onarırız," dedi. Pip'in ışığı umutla parladı ve birlikte yola koyuldular.

Tavşanın yuvasını yumuşak otlarla onardılar ve tavşan teşekkür edencesine patilerini yere vurdu. Farenin yuvasını örülmüş yapraklarla tamir ettiler ve fare sevinçle ciyaktadı. Sincabın yuvasını dallar ve yosunla yamadılar ve sincap mutlulukla cıvıldadı. Sam'ın hardal sarısı yağmurluğu kirlendi ama umursamadı. Her küçük canlının gülümsemesi kalbini doldurdu.

Haber ormanda yayıldı. Hayvanlar saklandıkları yerlerden yardım etmek için çıktılar. Kuşlar dallar getirdi, sincaplar yosun topladı ve hatta kirpi Mabel sırtında yapraklar taşıdı. Pip herkesi neşeli cıvıltılarla yönlendirdi. Sam kaldırdı ve taşıdı, yeşil çizmeleri çamurda şapırdadı. Orman ekip çalışmasıyla uğulduyordu ve her küçük ev daha da sağlamlaştı.

Öğleden sonra son barınağa ulaştılar: bir çalığışu ailesi için minik bir yuva. Huş ağacının yükseklerindeydi, esintide sallanıyordu. Sam dikkatlice tırmandı ama dal inceydi. “Yetişemiyorum!” diye seslendi. Pip uçup havada asılı kaldı. “Birlikte,” dedi. Sam yuvayı tutarken Pip son dalları ördü. Birlikte çalışmalarını yuvayı sağlamlaştırdı.

Güneş batmaya başlarken hayvanlar Sam ve Pip'in etrafında toplandı. Kirpi Mabel, dal değneğini gururla yere dikerek Sam'in yanında durdu. Baykuş Ollie meşesinden öttü, mavi kurdele dalgalanıyordu. Orman mutlu cıvıltılar, ciyaklamalar ve ötüşlerle doldu. Sam Pip'e baktı ve sıcak bir gülümseme paylaştılar. Bunu birlikte başarmışlardı.

Pip, Sam'in omzuna kondu. "İyi bir kalbin var," dedi. "Ne kadar küçük olursa olsun her canlıya yardım ettin." Sam kızardı, çilleri belirginleşti. "Senden öğrendim," diye yanıtladı. "Tüm canlılara özen göstermek önemlidir." Pip'in ışığı parıldadı. "Ve dostluk bizi güçlendirir," diye ekledi. Mutlu hayvanların evlerine yerleşmesini izlediler.

Sam gitmeye hazırlanırken hayvanlar vedalaşmak için toplandı. Mabel minik patisini onun çizmesine bastırdı. Ollie avucuna yumuşak bir tüy bıraktı. “Yakında geri gel,” dedi Pip, kehribar gözleri parıldayarak. Sam söz verdi. Alacakaranlık ağaçların altında eve yürüdü, kalbi ormanın minnettarlığı ve yeni dostların sıcaklığıyla doluydu.

Eve döndüğünde Sam çamurlu yağmurluğunu astı ve Ollie'nin tüyünü rafına koydu. Pip'i ve yardım ettiği tüm küçük canlıları düşündü. Artık biliyordu ki iyilik, büyük ya da küçük her canlıyla paylaşılmalıydı. Orman ona asla unutmayacağı bir ders vermişti. Ve geri döneceğini bilerek gülümsedi.

Ve ormanda Pip, hayvan arkadaşlarına göz kulak oluyordu, hepsi onarılmış evlerinde güvendeydi. Hardal sarısı yağmurluklu ve yeşil çizmeli oğlanı düşündü; onun şefkatli elleri büyük bir fark yaratmıştı. Orman mutlulukla uğulduyordu ve Pip'in ışığı biraz daha parlak parlıyordu. Çünkü bir kez paylaşılan iyilik, minik bir tohumdan kocaman bir ağaca dönüşür gibi büyür de büyür.